

Una nit a l'Envelat

Francesc entrà a l'envelat i el primer que feu fou mirar si, entre mig de tanta gent, veia a «ella». «Ella» era la Mercé, una noia menuda i breu com un sospir d'albada, que amb els seus ulls i la seva gràcia natural havia encès al cor de'n Francesc una flamarada d'amor, que seria difícil apagar-la.

Ell, malgrat de voler demostrar el contrari, l'estimava, l'estimava amb una espurna de veneració, tal com s'estima tota cosa que, de tan llunyana, mai no es té. Però mai gosaria dir-li el seu amor a la Mercé perquè al costat d'ella es veia tan insignificant i creia tan segur el seu menyspreu, que no voldria aventurar-se a l'agror de un desengany.

Almenys ara, vivint entre el dubte i l'incertesa, podia fer-se il·lusions, bastir castells de fantasia amb ratxades d'optimisme, que temporals de pessimisme enrunaven després.

Viure estimant, sense saber si podia ésser estimat, portava a l'ànim de Francesc moments de passió i moments de bogeria. A voltes, veia l'amor tan d'aprop, que li semblava que només allargant la mà l'abastaria i altres veia tan lluny que ho considerava un somni irrealitzable i en els moments de serenitat, es feia el ferm propòsit de sofrir la seva tragèdia íntima tot sol i no portar-la mai a la claror.

Francesc afinà la mirada. En un recó d'envelat, escoltant les galanies de quatre joves poca-soltes, la Mercé reia com una bogeta. El cor li va fer mal. Aquelles rialles les hauria volgut per ell i senti enveja i odi per aquells presumits que, amb paraules buides i mal conjuminades, aconseguïen l'escalat d'una rialla que mai seria per a ell.

En mig de tanta gent, es sentia sol. Aclucava els ulls sota la lluminària esplendent i els cortinatges llampants i les catifes fonges oren per a ell vels de tristesa i camins de martiri.

El primer vals que toca l'orquestrina li féu una impressió estranya. Aquelles notes lents i suaus que els instruments desgranaven amb una tendresa vineladissa, li anaven resseguint la pell, com una esgarripança de mort,

La Mercé ballava... Ballava amb un que sabria dir-li paraules boniques, que l'omplenaria d'afalacs i que, després d'aquella nit, l'abandonaria, per anar a jugar amb el cor d'una altra dona que li agradaria més que ella.

Aquell vals lent tenia balanceig d'onada i sospirs d'entendrimient. Francesc veia la Mercé contenta d'anar als braços d'aquell home, escoltant-lo amb complaença, fixant-li la mirada i movent-se amb la gràcia d'un roser gronxat per l'oratjol.

Quina ge'osia! Quin turment! Si hagués pogut li hauria arrencada dels braços i s'hauria jugat la vida, perquè no pogués tocar-la cap home que no fos ell.

Allavors els seus dintres es revoltaren. Com una mena de bogeria li entortoli el cervell i encà els companys i ballà i bromejà exageradament i va riure fins que la gola li quedà resseca. En aquells moments desafiava el destí, volia mostrar-se indiferent i volia amagar la seva tragèdia íntima, quan justament li sortia pels ulls.

Cap a la matinada anà a dormir. Estava rendit per l'esforç que acabava de fer. Es despulla com un autómata i es tirà sobre el llit. La son li va cloure les paupelles i un munt de pensaments esbullats li portaren un somni, el seu somni de cada nit.

Somniava que la Mercé era seva, que la portava agafada pel braç entre mig de jardins i de fonts, que l'amor i els ocells cantaven per a ell, que la tenia als braços, que la besava...

En aquells moments es despertà... Somni, tot somni! La Mercé no hi era i es trobà abraçat amb el coixí. En un excés de ràbia, rebregà el coixí i el va rebotre a la paret, eridant afollat: — Per què he tingut de despertar-me? Per què no podia dormir sempre més?

Efectivament, el somni de Francesc era tan somni, que s'hauria estimat més dormir i somniar tota l'eternitat.

Ramón FERRER i MONTPLET